

Eliáš – číslo osm

Jericho

Jeff Pippenger

2023-10-09

Na počátku starověkého doslovného Izraele a také na počátku moderního duchovního Izraele, při přechodu Rudého moře a poté při velkém zklamání, započala řada postupných zkoušek, která nakonec dospěla k závěrečné zkoušce. Neúspěch v této poslední zkoušce v knize Numeri a v milleritské historii označuje počátek putování po poušti.

„Po čtyřicet let vylučovaly nevěra, reptání a vzpoura starověký Izrael ze země Kanaán. Tytéž hříchy zdržely vstup novodobého Izraele do nebeského Kanaánu. V žádném z obou případů nebyly na vině Boží zaslíbení. Je to nevěra, světskost, neposvěcenost a svár mezi těmi, kdo se hlásí k Pánu, co nás po tolik let zdržuje v tomto světě hříchu a zármutku.

„Možná zde v tomto světě budeme muset pro neposlušnost zůstat ještě o mnoho let déle, jako synové Izraele; avšak pro Krista by jeho lid neměl přidávat hřích k hříchu tím, že bude vinit Boha z následků svého vlastního nesprávného jednání.“ Evangelism, 696.

Na konci dějin starověkého Izraele, stejně jako na počátku, probíhal postupný proces zkoušení, který skončil tehdy, když byl starověký doslovný Izrael odveden do babylónského zajetí. Na konci dějin novodobého duchovního Izraele i oni budou čelit postupnému procesu zkoušení. Tento proces končí tehdy, když budou laodikejští adventisté poraženi při nedělním zákonu. Stejně jako starověký Izrael bude i novodobý Izrael odveden do zajetí duchovního Babylóna.

Milleritské hnutí, které prorocky započalo roku 1798 a oficiálně skončilo roku 1863, předobrazuje hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, které začalo roku 1989 a končí uzavřením lidské doby milosti a druhým příchodem Krista. Mezi ukončením milleritského hnutí a příchodem mocného hnutí třetího anděla se nacházejí dějiny právně registrované laodicejské Církve adventistů sedmého dne.

„Mezi Sinají a Kádešem, na hranicích Kanaánu, byla vzdálenost pouhých jedenácti dnů cesty; a s vyhlídkou, že brzy vstoupí do dobré země, se zástupy Izraele znovu vydaly na pochod, když oblak konečně dal znamení k dalšímu postupu. Hospodin učinil divy, když je vyvedl z Egypta, a jakých požehnání by nyní nemohli očekávat, když s ním slavnostně uzavřeli smlouvu, že jej přijmou za svého Panovníka, a byli uznáni za vyvolený lid Nejvyššího?“ Patriarchové a proroci, 376.

Jejich krátká cesta se v důsledku jejich nevíry a neposlušnosti proměnila ve čtyřicet let. Kdyby byli projevíli víru založenou na svém mocném vysvobození z otroctví, byli by brzy přešli přes řeku Jordán a vstoupili do Zaslíbené země. Jejich první překážkou poté by byla táž překážka, které se později ujal Jozue. Po čtyřiceti letech doslovný Izrael opustil poušť a vstoupil do Zaslíbené země a Jericho bylo jejich prvním krokem; stojí jako symbol Boží moci ke spasení pro každého, kdo věří. Jericho je také symbolem díla, s nímž se mělo milleritské hnutí v roce 1863 střetnout, avšak ustoupilo zpět na poušť. Symbolika Eliáše je přímo spojena se symbolikou Jericha a je poučné

uvážít Eliášovu historickou souvislost s Jerichem.

Ostatní Omrího skutky, které vykonal, i jeho udatnost, kterou prokázal, cožpak nejsou zapsány v knize letopisů králů izraelských? I usnul Omrí se svými otci a byl pohřben v Samaří; a na jeho místě kraloval jeho syn Achab. Ve třicátém osmém roce judského krále Asy začal nad Izraelem kralovat Achab, syn Omrího; a Achab, syn Omrího, kraloval nad Izraelem v Samaří dvacet dva let. Achab, syn Omrího, činil zlo v Hospodinových očích více než všichni, kteří byli před ním. A stalo se, jako by mu bylo lehkou věcí chodit v hříších Jarobeáma, syna Nebatova, že si vzal za ženu Jezábel, dceru Etbaala, krále Sidónských, a šel sloužit Baalovi a klaněl se mu. I postavil oltář Baalovi v domě Baalově, který vystavěl v Samaří. Achab také udělal posvátný kůl; a Achab činil více k tomu, aby popouzel Hospodina, Boha Izraele, k hněvu než všichni králové Izraele, kteří byli před ním. Za jeho dnů vystavěl Chiel Bételský Jericho; jeho základy položil za cenu Abírama, svého prvorozeného, a jeho brány vztyčil za cenu svého nejmladšího syna Segúba, podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Jozua, syna Núnova. I řekl Achabovi Eliáš Tišbejský, který byl z obyvatel Gileádu: Jakože živ jest Hospodin, Bůh Izraele, před jehož tváří stojím, nebude v těchto letech rosy ani deště, leda podle mého slova. 1 Královská 16,27–17,1.

Střetnutí, které měl Eliáš s bohy Achaba a Jezábel na hoře Karmel, bylo odpovědí na odpadnutí sedmého krále severního izraelského království, který „činil více, aby popouzel Hospodina, Boha Izraele, k hněvu než všichni králové Izraele, kteří byli před ním“. Slovo „popouzet“ v tomto úryvku odkazuje na „den popouzení“, který byl představován desátou zkouškou ve čtrnácté kapitole knihy Numeri. Achabovo popouzení Boha představovalo poslední z deseti zkoušek, jež byla vyvolána zlou zprávou deseti zvěďů ve čtrnácté kapitole knihy Numeri. Proto to představuje poslední zkoušku pro milleritské hnutí a poslední zkoušku pro sto čtyřicet čtyři tisíc.

Proto, jak praví Duch svatý: Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při onom vzbouření, v den pokušení na poušti. Židům 3,7.8.

V prorockém „dni popouzení“, představovaném Achabem, se prorok Eliáš modlil, aby Bůh, bude-li to nezbytné, přivedl na Izrael soudy, aby jeho lid činil pokání z hříchů, na nichž měl účast.

Lid Izraele postupně ztratil svou bázeň a úctu vůči Bohu, až pro ně Jeho slovo skrze Jozua nemělo žádnou váhu. „Za jeho [Achabových] dnů vystavěl Chiel Bételský Jericho; založil je na Abíramovi, svém prvorozeném, a jeho brány vztyčil na svém nejmladším synu Segúbovi, podle slova Hospodinova, které promluvil skrze Jozua, syna Núnova.“

„Zatímco Izrael odpadal, Eliáš zůstal věrným a pravým prorokem Božím. Jeho věrná duše byla hluboce zarmoucená, když viděl, že nevěra a bezbožnost rychle oddělují syny Izraele od Boha, a modlil se, aby Bůh zachránil svůj lid. Úpěnlivě prosil, aby Hospodin svůj hřešící lid zcela nezavrhl, nýbrž aby jej, bude-li to nutné, soudy probudil k pokání a nedopustil, aby zašel ještě dále v hříchu a tím Ho vyprovokoval k tomu, aby jej jako národ zničil.“

„K Eliášovi přišlo slovo Hospodinovo, aby šel k Achabovi s oznámením jeho soudů pro hříchy Izraele. Eliáš putoval dnem i nocí, dokud nedorazil k Achabovu paláci. Nežádal o vpuštění ani nečekal, až bude řádně ohlášen. Zcela nečekaně pro Achaba stojí Eliáš před

užaslým králem Samaří v hrubém oděvu, jaký obvykle nosili proroci. Neomlouvá se za svůj náhlý, nepozvaný příchod; nýbrž pozvedaje ruce k nebi slavnostně potvrzuje při živém Bohu, který učinil nebesa i zemi, soudy, jež přijdou na Izrael: „Nebude v těchto letech rosy ani deště, leda podle mého slova.““

„Toto otřesné odsouzení Božích soudů pro hříchy Izraele dopadlo na odpadlého krále jako blesk z čistého nebe. Zdálo se, že je ochromen úžasem a hrůzou; a dříve než se mohl vzpamatovat ze svého ohromení, Eliáš, aniž čekal, aby viděl účinek svého poselství, zmizel právě tak náhle, jako přišel. Jeho dílem bylo vyslovit od Boha slovo běda, a ihned se stáhl. Jeho slovo uzamklo poklady nebes a jeho slovo bylo jediným klíčem, který je mohl znovu otevřít.“ Testimonies, svazek 3, 273.

Izrael zapomněl, že jim Jozue přísně přikázal, aby se nestýkali s pohanskými národy a aby Jericho nikdy znovu nevystavěli. Ačkoli bitva o Jericho byla ohromným projevem Boží moci a symbolem Božího zaslíbení uvést svůj lid do zaslíbené země, byly s Jerichem spojeny také hřích, kletba a vysvobození. „Hřichem“ byl hřích Akana, který zatoužil po bohatství a vlivu Jericha, „kletba“ spočívala na každém muži, který by Jericho znovu vystavěl, a nevěstka Rachab představovala „vysvobození“. Akan toužil po krásném babylónském plášti. Domníval se, že může svůj hřích skrýt, stejně jako se Adam a Eva snažili skrýt svůj hřích oděvem z fíkových listů. Akan chtěl blahobyť, který Jericho představovalo, a přál si být spojen s Babylónem.

Jericho je předloženo jako symbol díla nesení poselství třetího anděla světu, avšak obsahuje varování před hřichem lásky ke světu a spoléhání na něj. Symbol Jericha rovněž obsahuje kletbu proti znovuvybudování Jericha a Rachab představuje ty, kdo jsou dosud v Babylóně a vycházejí z něho, když je hlášáno mocné volání třetího anděla.

„Eliášova věrná duše byla zarmoucena. Vzplálo v něm rozhořčení a horlil pro slávu Boží. Viděl, že Izrael upadl do strašlivého odpadlictví. A když si připomínal veliké věci, které pro ně Bůh vykonal, byl přemožen zármutkem i úžasem. To vše však většina lidu zapomněla. Předstoupil před Hospodina a s duší sevřenou úzkostí prosil, aby zachránil svůj lid, třeba i skrze soudy. Prosil Boha, aby svému nevděčnému lidu odepřel rosu i déšť, poklady nebes, aby odpadlý Izrael marně vzhlížel ke svým bohům, ke svým modlám ze zlata, dřeva a kamene, ke slunci, měsíci a hvězdám, aby zavlažily a obohatily zemi a způsobily, že vydá hojnost. Hospodin řekl Eliášovi, že vyslyšel jeho modlitbu a že svému lidu odepře rosu i déšť, dokud se k Němu neobráť v pokání.“

„Bůh svůj lid zvláštním způsobem chránil před smísením s modlářskými národy kolem nich, aby jejich srdce nebyla svedena půvabnými háji a svatyněmi, chrámy a oltáři, uspořádanými co nejokázalejším a nejsvůdnějším způsobem k tomu, aby zvrátily smysly, takže by Bůh byl v myslech lidu vytlačen.“

„Město Jericho bylo oddáno nejvýstřednějšímu modlářství. Jeho obyvatelé byli velmi bohatí, avšak všechno bohatství, které jim Bůh dal, pokládali za dar svých bohů. Měli hojnost zlata a stříbra; ale podobně jako lidé před potopou byli zkažení a rouhaví a svými bezbožnými skutky uráželi a popouzelili Boha nebes. Boží soudy se probudily proti Jerichu. Bylo to pevné opevnění. Avšak sám Vůdce Hospodinova vojska přišel z nebe, aby vedl nebeská vojska v

útoku proti městu. Boží andělé uchopili mohutné hradby a strhli je k zemi. Bůh řekl, že město Jericho má být prokleté a že všichni mají zahynout kromě Rachab a jejího domu. Ti měli být zachráněni pro přízeň, kterou Rachab prokázala poslům Hospodinovým. Slovo Hospodinovo k lidu znělo: „Ale vy se v každém případě chraňte toho, co je prokleté, abyste sami neupadli pod kletbu, když byste si vzali něco z toho, co je prokleté, a neučinili tak tábor izraelský prokletím a neuvedli jej do zkázy.“ „A Jozue je v onen čas zapřisáhl slovy: Proklet buď před Hospodinem muž, který povstane a vystaví toto město Jericho; na svém prvorozeném položí jeho základy a na svém nejmladším postaví jeho brány.““

„Bůh byl ve vztahu k Jerichu velmi přísný, aby lid nebyl sveden věcmi, které jeho obyvatelé uctívali, a aby jejich srdce nebyla odvrácena od Boha. Svůj lid střežil nejrozhodnějšími příkazy; a přece navzdory slavnostnímu Božímu napomenutí z úst Jozuových se Achan odvážil přestoupit. Jeho lakomství jej vedlo k tomu, aby si vzal z pokladů, kterých se mu Bůh zakázal dotknout, protože na nich spočívalo Boží prokletí. A kvůli hříchu tohoto muže byl Izrael Boží před svými nepřáteli slabý jako voda.““

„Jozue a starší Izraele byli ve velikém soužení. Leželi před schránou Boží v nejhlubší pokoře, protože Hospodin se rozhněval na svůj lid. Modlili se a plakali před Bohem. Hospodin promluvil k Jozuovi: „Vstaň; proč tak ležíš na své tváři? Izrael zhřešil a také přestoupili mou smlouvu, kterou jsem jim přikázal; neboť vzali z toho, co je prokleté, a také kradli a také jednali lstivě a uložili to mezi své vlastní věci. Proto synové Izraelští nemohli obstát před svými nepřáteli, nýbrž obrátili záda před svými nepřáteli, protože byli prokleti; a nebudu již s vámi, jestliže nevyhubíte to prokleté ze svého středu.““

„Bylo mi ukázáno, že zde Bůh znázorňuje, jak pohlíží na hřích mezi těmi, kdo se hlásí k tomu, že jsou Jeho lidem zachovávajícím Jeho přikázání. Ti, které zvláštním způsobem poctil tím, že byli svědky pozoruhodných projevů Jeho moci, jako dávný Izrael, a kteří se přesto odváží nedbat Jeho výslovných pokynů, budou předmětem Jeho hněvu. Chce svůj lid naučit, že neposlušnost a hřích jsou Mu nanejvýš odporné a že je nelze brát na lehkou váhu.““
Testimonies, svazek 3, 263, 264.

Příběh Jericha obsahuje varování, abychom nekládali důvěru do domnělé síly a slávy bezbožného a bohatého města. „Město“ v biblickém prorocktví představuje království a Achan vzal babylónský plášť. Plášť prorocky představuje charakter, takže v „posledních dnech“ Achanovo ukrytí babylónského pláště představuje skrytou touhu vlastnit charakter duchovního Babylóna. Charakter neboli obraz duchovního Babylóna je tím, po čem Spojené státy dychtí, když spojují církev a stát.

Tváří v tvář možnosti, že mládež milleritského hnutí bude odvedena do občanské války, a s vědomím potřeby organizace, se vůdcové tohoto hnutí právně spojili s blahobytným národem, jemuž se nikdy neměli připodobnit. I sama ústava této blahobytné země byla utvářena tak, že nikdy nebylo nutné, aby byla církev spojena se státem. Existovaly denominace za časů milleritského období, které existují dodnes; některé z těchto denominací nikdy nevstoupily do právního vztahu s vládou Spojených států a jejich rozhodnutí takový vztah nenavázat jim nikdy žádným způsobem nezabránilo organizovat své příslušné církve.

Dlouho poté, co Jozue vybojoval bitvu o Jericho, za dnů Achaba, byla všechna varování před Achanovým odpadnutím a před zničením Jericha odpadlým Božím lidem zapomenuta. Eliáš se modlil k Bohu a prosil, aby v případě potřeby byly vykonány Boží soudy, aby byl Jeho lid přiveden k pokání. Když Malachiáš zaznamenává poslední slova Starého zákona, je zaslíbení zasazeno do souvislosti s tím, že Hospodin stihne svět kletbou. Kletba spojená s Jerichem spočívala na každém muži, který by Jericho znovu vystavěl. Kletba spočívala na každém, kdo by si, podobně jako Achan, přál důvěřovat bohatství a blahobytu spojenému s Jerichem. Achanův „hřích“ představuje skrytou, neposvěcenou vnitřní touhu obléci si babylónský plášť. „Kletba“ byla určena pro čin, jímž jsou tyto vnitřní touhy uváděny ve skutek.

Millerovo poselství bylo pro jeho dobu Eliášovým poselstvím a občanská válka představovala soudy, které Eliášovo poselství doprovázejí. Uprostřed občanské války, v roce 1863, milleritský adventismus znovu vystavěl Jericho, jak dosvědčují podrobnosti Jozuovy kletby nad každým mužem, který by tak učinil.

I zapřisáhl je Jozue v onen čas slovy: Proklet buď před Hospodinem muž, který povstane a vystaví toto město Jericho; na svém prvorozeném položí jeho základ a na svém nejmladším synu vztyčí jeho brány. Jozue 6,26.

Slovo „zapřisáhl“ v Jozuově příkazu je zároveň přísahou i kletbou. Zlořečený, porušíš-li Jozuův příkaz, a pozeňnaný, zachováš-li přísahu. Slovo přeložené jako „zapřisáhl“ se v Leviticu dvacet šest překládá také jako „sedmkrát“. Mojžíšova přísaha a kletba, jak ji Daniel vyjadřuje v deváté kapitole, souvisí se znovuvybudováním Jericha.

Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon, a odchýlil se, aby neposlouchal tvého hlasu; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je zapsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, neboť jsme proti němu zhřešili. Daniel 9,11.

Sestra Whiteová řekla: „Bůh byl ve věci Jericha velmi přísný, aby lid nebyl okouzlen věcmi, které jeho obyvatelé uctívali, a aby jejich srdce nebyla odvrácena od Boha.“ Bůh byl při vykonání zkázky Jericha velmi přísný, a proto byl také velmi přísný při zaznamenání varování, jež představuje Achan. Pečlivě zaznamenal kletbu spojenou se znovuvybudováním Jericha a stejně pečlivě vymezil božské postupy použité k tomu, aby hradby padly.

Byl to zcela jistě Ježíš, jako Vůdce Hospodinova zástupu, kdo nařídil andělům, aby zbořili hradby Jericha, a ve Slově Božím se nic neděje náhodou; avšak v tomto případě nám prorokyně říká, že „Bůh byl ohledně Jericha velmi důsledný.“ Po sedm dní byla archa nošena kolem města a v proroctví jeden den znamená jeden rok. Tato zásada byla zaznamenána na počátku čtyřiceti let putování po poušti a na konci těchto čtyřiceti let obcházeli Jericho po sedm dní.

Podle počtu dnů, po které jste prozkoumávali zemi, totiž čtyřiceti dnů, za každý den rok, ponesete své nepravosti, čtyřicet let, a poznáte mé odvržení. Numeri 14,34.

Po sedm dní byla archa nesena kolem města a sedmého dne byla nesena kolem města „sedmkrát“. To poskytuje dvě prorocká svědectví, že Jericho je spojeno se „sedmi časy“ Mojžíšovy přísahy. Boží lid smlouvy je kněžstvem a sedm kněží troubilo na sedm polnic.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. 1 Petr 2,5.

Polnice představuje podle kontextu, v němž se nachází, buď varovné poselství, nebo soud, anebo výzvu ke svatému shromáždění. V posledních dnech má být polnice troubená strážnými, tak jako byla troubena millerity v jejich dějinách. Kněží představují strážné na zdech Sióna, kteří troubí na polnici, varují Boží lid před přicházejícím soudem a zároveň tentýž lid svolávají ke svatému shromáždění.

Trubte na polnici na Siónu a bijte na poplach na mé svaté hoře; ať se třesou všichni obyvatelé země, neboť přichází den Hospodinův, neboť je blízko ... Trubte na polnici na Siónu, vyhlašte púst, svolujte slavnostní shromáždění. Shromážděte lid, posvěťte obec, svolajte starší, shromážděte děti i ty, kdo ještě sají prsa; ať vyjde ženich ze své komory a nevěsta ze své komůrky. Kněží, služebníci Hospodinovi, ať pláčí mezi předsíní a oltářem a ať říkají: Smiluj se nad svým lidem, Hospodine, a nevydávej své dědictví pohaně, aby nad ním panovali pohané. Proč by měli říkat mezi národy: Kde je jejich Bůh? Joel 2,1.15–17.

Poselství polnice je elijášským poselstvím. Všechna rozličná užití slova „sedm“ v šesté kapitole knihy Jozue jsou týměž slovem nebo příbuznou odvozeninou slova, které je v Leviticu dvacet šest přeloženo jako „sedmkrát“. Přesto směs bajek, kterou předkládají laodicejší teologové, tvrdí, že slovo přeložené v Leviticu dvacet šest jako „sedmkrát“ představuje pouze plnost moci, nebo úplnost, či nějakou jinou pošetilou obměnu jejich popírání, že Miller měl pravdu, když na slovo přeložené jako „sedmkrát“ uplatnil číselnou hodnotu. Kněží vedli lid kolem města sedmkrát, nikoli plně či úplně kolem Jericha. Slovo přeložené jako „sedmkrát“ představuje číselnou hodnotu!

V Jerichu, když lid zvolal, představovalo to mocné volání sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou v druhé kapitole Danielovy knihy vytáti z hory bez přispění rukou a kteří udeří do sochy a rozdrťí ji na kusy.

A za dnů těchto králů vzbudí Bůh nebeský království, které nebude nikdy zničeno; a to království nebude přenecháno jinému lidu, ale rozdrťí a pohlťí všechna tato království, samo však bude stát navěky. Protože jsi viděl, že kámen byl bez rukou odťat z hory a že rozdrtil železo, měď, hlinu, stříbro i zlato, dal veliký Bůh králi poznat, co se stane v budoucnu; a ten sen je pravdivý a jeho výklad jistý. Daniel 2,44.45.

Bůh pečlivě vyjmenoval drahé kovy, které se nacházely v Jerichu, jako zlato, stříbro, měď a železo. V prorockém významu hlína představuje Boží lid, jak je předobrazem v Rachab. Jericho představuje konec všech pozemských království během hlasitého volání jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc.

Ale všechno stříbro a zlato i nádoby z mědi a železa jsou zasvěceny Hospodinu; vejdou do pokladnice Hospodinovy. Jozue 6,19.

Jericho představuje dílo dobývání Zaslíbené země, které je předobrazem díla mocného hnutí třetího anděla. Toto dílo zahrnuje varování, kletbu a záchranu těch, kteří jsou mimo kněžstvo, jak to představuje nevěstka Rachab.

Jozuovo prorocké „prokletí“ se později naplnilo ve dnech Achaba a Eliáše. Prokletí proti znovuvybudování Jericha obsahovalo konkrétní předpověď, že muž, který tak učiní, přijde o svého nejmladšího syna, až postaví brány Jericha, a že přijde o svého nejstaršího syna, když položí jeho základy. V době Eliášově tuto proroctví naplnil Chíel z Bét-elu: jeho nejmladší syn zemřel, když postavil brány, a jeho nejstarší syn zemřel, když položil základy. „Prokletí“, které je spojeno s Eliášovým poselstvím, bylo znázorněno dílem znovuvybudování Jericha.

Hle, já vám pošlu proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A on obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych snad nepřišel a nestihl zemi prokletím. Malachiáš 4,5.6.

Kletba milleritských dějin, která byla spojena s Millerovým elijášovským poselstvím, byla předpovězena Jozuem a naplněna v době Eliáše a Achaba.

Za jeho dnů vystavěl Chíel Betelský Jericho; jeho základy položil za cenu Abírama, svého prvorozeného, a jeho brány postavil za cenu svého nejmladšího syna Segúba, podle slova Hospodinova, které promluvil skrze Jozua, syna Núnova. 1 Královská 16:34.

Kletbu opětovného vystavění Jericha nelze oddělit od zjevení moci, kterou Bůh projevil při zboření jerichských hradeb. Sestra Whiteová řekla: „Ti, které On zvláštním způsobem poctil tím, že byli svědky pozoruhodných projevů Jeho moci, jako starověký Izrael, a kteří se i přesto odváží nedbat Jeho výslovných pokynů, budou předmětem Jeho hněvu.“ Millerité se právě účastnili projevu Boží moci, jenž vyvrcholil Půlnočním voláním, přesto však odmítli Mojžíšovu přísahu o sedmi časech, kterou Daniel rovněž označuje jako Mojžíšovu kletbu.

Jména jsou v Božím slově symbolem charakteru a jméno muže, který znovu vystavěl Jericho, spolu se jmény jeho nejstaršího a nejmladšího syna jsou velmi výmluvná. Chíel znamená živý Bůh síly a naznačuje, že Chíel byl následovníkem živého Boha. Skutečnost, že je označen jako Bételita, jej ztotožňuje s církví. Abíram, jeho prvorozený, znamená otec výsosti ve smyslu být vyvýšen a povýšen. Jeho nejmladší syn Segúb znamená vznešený a povýšit a vyzdvihnout. Všechna tři jména představují prvky Božího charakteru, avšak v kontextu proroctví, které naplnili, představují člověka, který sám sebe vyvyšoval a povyšoval nad Všemohoucího Boha, jenž Jericho zbořil. „Brána“ v proroctví představuje církev.

„Pro pokornou, věřící duši je Boží dům na zemi branou nebes. Píseň chvály, modlitba, slova pronášená Kristovými zástupci jsou Bohem ustanovenými prostředky k přípravě lidu pro církev nahoře, pro onu vznešenější bohoslužbu, do níž nemůže vejít nic, co poskvňuje.“ Testimonies, svazek 5, 491.

Počátek díla směřujícího k založení církve nastal roku 1860, jak dosvědčují adventističtí historikové, jako například Arthur White, vnuk Ellen Whiteové.

„Ačkoli Ellen Whiteová již dříve poměrně obsírně psala a publikovala o potřebě řádu při vedení díla církve (viz Early Writings, 97–104) a ačkoli James White tuto potřebu stále stavěl před věřící ve svých proslovech i článcích v Review, církev se k činu odhodlávala jen pomalu. To, co bylo předkládáno v obecných pojmech, bylo přijímáno příznivě, avšak když mělo dojít

k převedení těchto zásad do konkrétní, budující podoby, objevoval se odpor a opozice. Krátké články Jamese Whitea v únoru vytrhly nemálo lidí ze samolibého klidu a nyní se o tom velmi mnoho mluvilo.“

„J. N. Loughborough, který spolupracoval s Whitem v Michiganu, byl první, kdo odpověděl. Jeho slova byla kladná, avšak obranná:“

„Někdo říká: jestliže se zorganizujete tak, abyste podle zákona mohli vlastnit majetek, budete součástí Babylóna. Ne; chápu, že je značný rozdíl mezi tím, když jsme v postavení, v němž můžeme svůj majetek chránit zákonem, a tím, když zákona užíváme k ochraně a prosazování svých náboženských názorů. Je-li nesprávné chránit církevní majetek, proč tedy není nesprávné, aby jednotlivci legálně vlastnili jakýkoli majetek? — Review and Herald, 8. března 1860.“

„James White uzavřel své prohlášení v Review, v němž předložil církvi otázku potřeby organizace vydavatelského díla, slovy: ‚Mají-li kdo námitky proti našim návrhům, necht’ laskavě sepiší plán, podle něhož bychom my jako lid mohli jednat.‘ — Ibid., 23. února 1860. Prvním kazatelem působícím v poli, který na to odpověděl, byl R. F. Cottrell, neochvějný dopisující redaktor Review. Jeho bezprostřední reakce byla rozhodně negativní:“

„Bratr White požádal bratry, aby se vyjádřili v souvislosti s jeho návrhem zajistit majetek církve. Nevím přesně, jaké opatření tímto podnětem zamýšlí, ale rozumím tomu tak, že jde o to dát se podle zákona zapsat jako náboženské společenství. Co se mne týče, myslím, že by bylo nesprávné „učinit si jméno“, neboť právě na tom spočívá základ Babylóna. Nemyslím si, že by to Bůh schvaloval.—Tamtéž, 22. března 1860.“ Arthur White, Ellen G. White, svazek 1, 420, 421.

James White zahájil své úsilí stát se církví v roce 1860 a církev je představena „branou“. Ellen Whiteová o roce 1860 říká toto.

„Roku 1860 smrt překročila náš práh a ulomila nejmladší ratolest našeho rodinného stromu. Malý Herbert, narozený 20. září 1860, zemřel 14. prosince téhož roku.“ Testimonies, svazek 1, 103.

V roce 1863 přišli Whiteovi také o svého nejstaršího syna. Poté co si hrál a přehrál se, vešel do místnosti, kde byly připravovány plátěné tabule, a zdírl si na několika vlhkých plátnech, která byla používána při přípravě těchto tabulí. Tabule z let 1843 a 1850 představují základy milleritského hnutí. Tabule vyhotovená v roce 1863 představuje odmítnutí „sedmi časů“ z třetí knihy Mojžíšovy, kapitoly dvacáté šesté, tak jak byly dříve znázorněny na dvou tabulích Abakukových. Předkládá padělané základní poselství.

„Když v pátek 27. listopadu [1863] rodiče dorazili do Topshamu, našli na nádraží čekat své tři syny a Adelii. Všichni byli zjevně v dobrém zdravotním stavu, kromě Henryho, který byl nachlazen. Avšak již následující úterý, 1. prosince, Henry těžce onemocněl zápallem plic. Po letech Willie, jeho nejmladší bratr, tento příběh zrekonstruoval:“

„Během nepřítomnosti svých rodičů byli Henry a Edson pod dohledem bratra Howlanda pilně zaměstnáni natahováním tabulí na plátno, připravených k prodeji. Pracovali v pronajatém obchodním prostoru asi o jeden blok od domu Howlandových. Konečně měli na několik dní oddech, zatímco čekali, až budou z Bostonu zaslány další tabule.... Když se [Henry] vrátil z dlouhé procházky podél řeky, bezmyšlenkovitě si lehl a usnul na několika vlhkých kusech plátna, používaných jako podklad pro papírové tabule. Otevřeným oknem vanul chladný vítr. Tato nerozvážnost měla za následek těžké nachlazení.“ Arthur White, Ellen G. White, svazek 2, 70.

Roku 1863 milleritské hnutí skončilo vytvořením církve a odmítnutím základních pravd znázorněných na dvou deskách Abakuka. Hlavní vůdce, předobrazovaný Hielem Bételským, započal roku 1860 dílo vztyčování bran a za to přišel o svého nejmladšího syna. Roku 1863 se padělané mapy staly místem odpočinku, kde si Hielův nejstarší syn zdříml. Prochládl a téhož roku zemřel. Jeho smrt přímo souvisela se spaním na mapách, které tehdy vznikaly. Avšak mapa, která byla roku 1863 vytvářena, byla padělkem základu, který Eliáš, představovaný Millerem, vztyčil.

Jozuův příkaz proti znovuvybudování Jericha byl vyjádřen slovem „zapřísahat“. Představuje přísahu i kletbu a je to totéž slovo, které je v Leviticus 26 přeloženo jako „sedmkrát“. Je to kletba, která provází Eliášovo poselství, a tato kletba se naplnila v letech 1860 a 1863, když milleritský adventismus znovu vystavěl Jericho vytvořením právně ustavené církve a odmítnutím Millerova kamene úrazu. Chiel byl Bételský, a tím prorocky zdůrazňuje dílo Chiela při znovuvybudování Jericha jako dílo budování církve.

„Kletba“ Jozuova byla vyhlášena v souvislosti s příběhem bitvy o Jericho, bitvy, kterou nelze vyličit, aniž bychom opakovaně nezdůraznili „sedmkrát“.

V roce 1863 poselství neboli „přísaha“ Mojžíšova, jak ji předložil Eliáš a jak ji představoval William Miller, vyústilo v „kletbu“. Jak Mojžíšovo poselství, tak Eliášovo dílo byly odmítnuty. Eliáš se vrátil v roce 1989, avšak s Mojžíšem byl znovu spojen až po 11. září 2001. Tuto informaci je ještě třeba obhájit, avšak je neprůstředná.

„Neposvěcení kazatelé se stavějí do šiku proti Bohu. Chválí Krista i boha tohoto světa týmž dechem. Ačkoli vyznávají, že přijímají Krista, objímají Barabáše a svými skutky říkají: ‚Ne tohoto Člověka, ale Barabáše.‘ At' všichni, kdo čtou tyto řádky, dbají varování. Satan se chlubí tím, co může vykonat. Myslí si, že rozvrátí jednotu, o níž se Kristus modlil, aby mohla existovat v Jeho církvi. Říká: ‚Vyjdu a budu lživým duchem, abych oklamal ty, které budu moci, abych kritizoval, odsuzoval a překrucoval pravdu.‘ Dovolí-li církev, která měla veliké světlo, veliké důkazy, aby v ní našel místo syn klamu a falešného svědectví, odvrhne poselství, které Pán poslal, a přijme i ta nejnerozumnější tvrzení, falešné domněnky a bludné teorie. Satan se směje jejich pošetilosti, neboť ví, co je pravda.“

„Mnozí budou stát na našich kazatelkách s pochodní falešného proroctví ve svých rukou, zapálenou od pekelné pochodně satanovy. Jsou-li pochybnosti a nevěra přechovávány, budou věrní kazatelé odňati lidu, který se domnívá, že toho tolik ví. ‚Kéž bys byl poznal, i ty, alespoň v tento svůj den, co je k tvému pokoji! Ale nyní je to skryto před tvýma očima,‘ řekl Kristus.“

„Avšak Boží základ stojí pevný. Pán zná ty, kdo jsou Jeho. Posvěcený služebník nesmí mít v ústech žádnou lest. Musí být otevřený jako den, prostý každé poskvrny zla. Posvěcená služba a tisk budou mocí při šíření světla pravdy na toto zvrácené pokolení. Světlo, bratří, více světla potřebujeme. Troubte na polnici na Siónu, bijte na poplach na svaté hoře. Shromážděte zástup Hospodinův se posvěcenými srdci, aby slyšel, co Hospodin promluví ke svému lidu; neboť rozmnožil světlo pro všechny, kdo budou naslouchat. Ať jsou ozbrojeni a vyzbrojeni a vytáhnou do boje — na pomoc Hospodinu proti mocným. Sam Bůh bude bojovat za Izrael. Každý lživý jazyk bude umlčen. Ruce andělů zmaří klamné úklady, které se kují. Satanovy pevnosti nikdy nezvítězí. Vítězství bude provázet poselství třetího anděla. Jako Vůdce Hospodinova zástupu strhl hradby Jericha, tak i Hospodinův lid, který zachovává Jeho přikázání, zvítězí a všechny odporující síly budou poraženy. Ať žádná duše nereptá proti služebníkům Božím, kteří k ní přišli s poselstvím seslaným z nebe. Už na nich nehleďte chyby a neříkejte: ‚Jsou příliš neústupní; mluví příliš tvrdě.‘ Mohou mluvit tvrdě; ale není toho zapotřebí? Bůh dá zaznít uším posluchačů, až budou brnět, neuposlechnou-li Jeho hlasu nebo Jeho poselství. Odsoudí ty, kdo se stavějí proti slovu Božímu.“

„Satan učinil všechna možná opatření, aby se mezi námi jako lidem nic neobjevilo k tomu, aby nás usvědčovalo a káralo a napomínalo nás, abychom odložili své bludy. Je však lid, který ponese schránu Boží. Někteří vyjdou z našeho středu a již schránu ponesou nebudou. Ti však nemohou vystavět zdi, aby zadrželi pravdu; neboť ta bude postupovat kupředu a vzhůru až do konce. V minulosti Bůh povolával muže a i nyní má muže příležitosti, kteří čekají, připraveni vykonat Jeho vůli — muže, kteří proniknou skrze omezení, jež jsou jen jako zdi omazané nepálenou maltou. Když Bůh vloží svého Ducha na lidi, budou pracovat. Budou hlásat slovo Hospodinovo; pozdvihnou svůj hlas jako polnici. Pravda v jejich rukou nebude oslabena ani neztratí svou moc. Ukážou lidu jeho přestoupení a domu Jákovu jeho hříchy.“ Testimonies to Ministers, 409–411.